Tc 334_06

Κάτι έχει γίνει μες στης Βύσσας το χωριό
σκότωσαν τον Κωσταντίνο έρχονταν απ’ το νονό τ’.
Τρεις μήνες τον κυνηγούσαν για να τον σκοτώσουνε
και την Πασχαλιά που τον βρήκαν δεν μπόρ’σε να γλιτωθεί.
Με τον κόκκινο του [μπόλ’?] το μπουκάλι το κρασί
ύπουλο καρτέρ’ τον είχαν ύπουλα βγήκαν καρσί.
Κωσταντής χαμογελούσε για αστείο το ’πιασε.
Τι ’ναι αυτά παιδιά που κάν’τε φύγετε κι αφήστε με.
Το ριβόλ’ στ’ αφτί του βάζουν και οι δυο χαμογελούν
τον προσβέλνουν και τον βρίζουν και τη σφαίρα τον τραβούν.
Ξέειρε Κωνσταντίνος κάτω σαν τ’ αρνί σωριάστηκε
έτρεξε όλος ο κόσμος για να διουν τι έγινε
άναψαν ένα κεράκι το ’δωσαν να το κρατήσ’.
Κωσταντίνος ξεψυχούσε, δεν μπορούσε να μιλήσ’.
Δεν είν’ μάνα τ’ να τον κλάψει, και η γυναίκα τ’ να τον διει
τον έκλαιγε ο κόσμος που ’χε γύρω μαζευτεί.
Άμα το ’μαθε η γυναίκα τ’ κι η μάνα τ’ σαν τ’ άκουσε
έζεψανε το αμάξι αγκαλιά τον πήρανε
τον έκλαιγε η γυναίκα τ’ τον έκλαιγε το χωριό
τον έκλαιγ’ κι η μάνα τ’ που τον είχε υστερνό.